

עורך:
ברקאי אפרתי.

ללים

עליון קבוע סעד

כ"ג תמוז תשפ"ה | פרשת פנחס | 19.07.25 | גליון מס' 3402

ישראל במלחמה - גיליון 87

אדם חוזר וקציר יומו, צנוע הוא ודל,
ועל גבו צרות החול, עומסות לו כמגדל.
ולפניו רואה פתאום, את שתי עיניה של ביתו
והוא אז שר, והן איתו, שרות הללויה.

הללויה, וזה השיר, עולה מכל פינות העיר
כשהאדם ושתי עיניו ביתו, שרים הללויה.

בונה אדם את בניינו, מהבל וקלפים,
יום יום טורח ועמל, יום יום הם נטרפים.
אבל אל מול חורבן קלפיו, עולה השמש מעליו
והוא אוסף אותם אליו, ושר הללויה.

הללויה וזה השיר, עולה מכל פינות העיר
כשהאדם אוסף את כל קלפיו, ושר הללויה.

פרושים ימי בפני האל, יודע הוא דרכי
וכל שירי כמו תפילות, שולחו למרחקים.
וכשיגיע סוף התוואי, אנצל בשקט את חיי
ושיר חדש צעיר וחי, יושר הללויה.

הללויה וזה השיר, עוד יעלה בכל העיר
והוא חדש והוא צעיר וחי, ושר הללויה.

הללויה / יענקל'ה גלפז

פתיחת שער חדש:

21:00

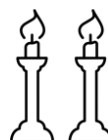
צאת שבת:

20:23

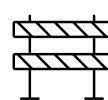
תהילים לנשים:

עינב גולן

נרות שבת:

19:26

סגירת שער חדש:

17:30

דבר תורה / רוצי צוץ

אחרי שפנחס קם מתוך העדה ומוציא להורג את שני החוטאים אלוהים מתערב ואומר כך :

פִּינֹחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת זִמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כָלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי. לָכֵן אֶמַּר הִנְנִי נֹתֵן לְךָ אֶת בְּרִיתִי שְׁלֹמֶם

קצת מוזר בקריאה ראשונה. פנחס קם, עשה מעשה, אולי לא לגמרי לפי החוקים, בלי הסמכה מהרשויות וממש נטל את חייהם של שני אנשים. יתכן שזה היה המעשה הנכון, כך אומר לנו אלוקים בכבודו ובעצמו, אבל אפילו אם זה המעשה הנכון והדרך הנכונה, האם לאדם שפועל בצורה כזו הגיוני שיקבל את מתנת ברית השלום? הרב הירש מנסה לעמות על הקושיה הזו :

"כאן הפקיד ה' את קיום ההרמוניה העליונה של השלום דווקא בידי אותה רוח ואותה פעילות, אשר אנשים חסרי מחשבה – הדואגים לעטוף את חוסר-המעש והזנחת החובה שלהם באיצטלא של "אהבת השלום" – רגילים להוקיע ולגנות כ"הפרעת השלום". שלום הוא דבר יקר, שהאדם מחויב להקריב למענו את הכל, את כל זכויותיו וקנייניו; אך לעולם אסור להקריב עבורו את זכויותיהם של האחרים, ואת מה שה' הכריז עליו שהוא הטוב והאמת. שלום אמיתי בין אנשים ייתכן רק אם כולם בשלום עם ה'. המעז להיאבק באויבי מה שהוא הטוב והאמת בעיני ה', הרי שעל ידי עצם מאבק זה הוא אחד הלוחמים למען "ברית השלום" בארץ.

לעומת זאת, מי ש"מוותר על כל נכסיו" ללא מחאה, למען מה שנראה בדמיונו כשלום עם הבריות, ומאפשר להן לעורר מדנים עם ה', הרי שעל ידי עצם אהבתו את השלום הוא פועל בשותפות עם אויבי "ברית השלום" בארץ. מה שהציל את העם לא היה חוסר האכפתיות של ההמונים, ואף לא דמעות הצער שזלגו מעיני אותם שעמדו מנגד בפתח אוהל מועד. היה זה מעשהו האמין של פינחס שהציל את העם והשיב לו את השלום עם ה' ותורתו, ובכך השיב את היסוד לשלום אמיתי"

הרב הירש מתאר כאן שלושה סוגים של התנהגויות למול "אויבי השלום" :

האדישים - הם כמובן לא ההתנהגות ההולמת.

המצטערים - הרב הירש טוען שגם אם הלב שלהם במקום הנכון, הם רואים עוול ואכזריות ובוכים מצער, הם לא אלו שיביאו את השלום. ההזדהות עם הכאב, המאמרים חוצבי הלהבות והנאומים בכיכר העיר שמאפשרים לאותם אנשים להביע את זעזועם אבל להישאר לעמוד מנגד - זו לא התנהגות ראויה ואולי אף תומכת באויבי השלום ומחזקים אותו להמשיך לבצע את הזוועות שהוא מחולל.

הסוג האחרון הוא הפנחסים - אלו שלא מסוגלים לעמוד מנגד, שלא מספיק להם רק לבכות מצער אלא הם קמים ונלחמים באויבי השלום ובכך שהם נלחמים על השלום הם מקדמים אותו. נשמע באמת מוזר שאדם יוצא למלחמה מקדם שלום אבל בתקופה המטורפת שלנו אולי יותר קל להבין את זה.

כשדרוזים נטבחים בסוריה והם זועקים אלינו בכל כוחם שנציל אותם, האם נהיה אדישים? מצטערים? או פנחסים?

כרגע נראה שהעם שקם כלביא להגן על עצמו מוכן לשלוף את טפריו גם מחוץ למאורתו אל מול אויבי השלום באשר הם.

המלחמה הזאת היא לא מלחמה על השלום הישראלי, אבל אולי היא חלק מהייעוד הפנחסי שלנו, מברית השלום להלחם על השלום האנושי בעולם. וכל זה אפילו מבלי להזכיר את ברית הדמים המיוחדת שלנו עם אחינו הדרוזים, זה לפעם אחרת.

שבת של מלחמה על השלום!

מה life

לוח זמנים – ימי החול:

זמן טלית ותפילין	04:51–04:56
שחרית א'	06:00
שחרית ב'	06:45
סוף זמן קריאת שמע	09:18–09:20
מנחה וערבית	19:30
שקיעה	19:46–19:43
ערבית	20:10
ערבית ב' (שקד ג)	21:00

שבת מכרכ'ט

ראש חודש מנחם אב

יחול ביום שבת (מטות מסעי).

המולד: יום ו, 10:42, 5 חלקים.

חודש סיון

על פי לוח ארץ-ישראל. הרב טוקצינסקי.

לוח זמנים – שבת פנחס:

הדלקת נרות	19:26
מנחה	14:00
מנחה, קבלת שבת וערבית	19:36
שחרית א'	06:45
שחרית עדות המזרח	08:00
שחרית ב'	08:30
תפילת ילדים	
שיעור פ"ש	יצחק שלומי
מנחה א'	13:30
מנחה (בבית שנון)	14:00
תהילים לילדים אפרת ביליה	17:20
תהילים לנשים עינב גולן	17:20
מנחה עדות המזרח	17:30
מנחה ב'	17:40
שיעור של הרב ארי סט	18:00
צאת השבת	20:23

פינת החטופים והנעדרים

דרור אור הי"ד

בן 48, בארי

דרור נחטף מהבית בבארי יחד עם ילדיו – עלמה ונעם ועם אחיינו ליאם. אשתו יונת ז"ל, מעצבת רהיטים מוכרת, נרצחה. בנו הגדול, יהלי, שלא שהה בבית ניצל.

דרור, שף שמתמחה במטבח החלבי, עבד במחלבה של בארי לייצור גבינות בוטיק. נעם ועלמה שוחררו מהשבוי במסגרת הפעימה השנייה של עסקת החטופים ב-25.11.2023. ליאם שוחרר ב-29.11.23.

ב-2.5.2024 פרסם קיבוץ בארי כי דרור נרצח ב-7 באוקטובר וגופתו מוחזקת בידי חמאס.

מי יתן וישוב לקבר ישראל ולמנוחת עולמים במהרה

זה ערב קיץ לאכאורה

זה לְאֹאֲרָה רק עֶרֶב קִיץ טוֹב, יְדוּעַ וְנֶשֶׁן...
ובמועדון מתאספים קרוב למאה אנשים - בני נוער, צעירים וחברים ותיקים, לשמוע את האומן שי צירקה מספר כיצד יצר את ספרי הקומיקס שלו לסיפורי עגנון.
עוד ועוד כסאות מוכנסים פנימה. המועדון צר מלהכיל את הבאים.
ובחוץ - הדי הפיצוצים מרעימים. זה פס הקול של חיינו.
שי, בחביבות ובצניעות רבה, מדגים תחילה על כן-הציור שלו, כיצד, באמצעות מספר קטן של קווים, ניתן לאפיין דמות, הלוך-רוח או תנועה.
הוא מספר כיצד מגיל צעיר מאד נמשך אל ציורי הקומיקס, בין השאר כיוון שבהם ניתן "לראות את הקולות", למשל באמצעות תוספת בתוך בועה של קולות כמו "בום", "בזזז", "טראח" וכדומה. כמעט כמו (להבדיל) במעמד הר סיני. באותו רגע מרעיד את חלונות המועדון "בום" חזק במיוחד, וגם אנו "רואים את הקולות"...
מכאן עובר המרצה לסיפורי עגנון המצויירים כקומיקס, ומסביר איך התקבלו בתחילה בחשדנות רבה, כאילו העז להכניס אל הקודש מ"ט שערי טומאה. הוא מציג באופן מבריק את הפרשנות המיוחדת שלו לסיפורי הידועים של עגנון. ב"מעשה העז" למשל אין עגנון מספר מאומה על מה שקרה לנער במערה בה התגלגל לארץ ישראל. צירקה אייר את מסעו של הנער דרך כל הפורענויות של ההיסטוריה היהודית: משעבוד מצרים, מסעי הצלב, פוגרומים לאורך הדורות ועד השואה. את הכל אייר בסמלים מעטים אך חכמים, תוך שימוש במגוון סגנונות ציור. ולבסוף –הגאולה - כאשר מגיע הנער לארץ ישראל של מקובלי צפת.
בסיפורים אחרים הוא משתף אותנו בהתלבטויותיו האומנותיות והערכיות: כיצד יצייר את הרוח הנאבקת במספר בסיפור "מאויב לאוהב", ואיך יבחר באיור פסלו של הבודהה כאנטי-תזה לאדריכל, זה שליבו "אינו הולך אחר עצים ואבנים", בסיפור "האדריכל והקיסר".
הקהל מרותק ומוכן לשמוע עוד ועוד, אך השעה מתאחרת ואנחנו נפרדים בתודה ובהערכה רבה מן האומן ומציוריו, בתחושה שיש צמא רב בקהילה שלנו לערבי תרבות מסוג זה, ולמפגשים מעשירים וחכמים שכאלו.
וכשאנו יוצאים מן המועדון, בשעת לילה מאוחרת, קולות הקרב מתגברים ורעש מסוקי החילוץ מטרטר. אנו כבר יודעים כי מחר בבוקר נתעורר למציאות הקשה שלנו, ולצערנו אין אנו מתבדים.
עם שחר הותרו שוב לפרסום שמותיהם של עוד חמישה לוחמים צעירים שנפלו כה קרוב לביתנו.
"... אִמְרֵי מְדוּעַ הָעוֹלָם כֹּה זָר עֲדִין. וְאֵשׁ וּמִים מְבִיטִים בּוֹ מִכָּל צֵד?
אִמְרֵי מְדוּעַ בּוֹ מְפָרְפְּרִים חַיִּיד? כִּמּוֹ צִפּוֹר מְבַהֵלָה בְּתוֹךְ כֶּף יָד?..."
(מתוך "שיר משמר" של אלתרמן).

חֲסִית רַפָּא

אזכרה לעפרה שהם ז"ל

20 שנה של געגועים וזיכרונות ואהבה לעפרה שהם ז"ל.
רעיה, אמא, סבתא, וחברה של כולם.
נפקוד את קברה ביום חמישי, כ"ח תמוז (יום הולדת 80), בתאריך 24.7, בשעה 18.30.
לאחר מכן נתכנס במועדון לחבר למפגש של תמונות, זיכרונות, ונספר מקצת על אשה שנפרדה מעימנו בטרם עת.

המשפחה

חג הקיבוץ 78

דברים שנשאו ראשי הקיבוץ ביום חג הקיבוץ, שהתקיים ביום חמישי שעבר: קהילת קיבוץ סעד, חברים וחברות יקרים, ערב טוב וחג שמח קיבוץ סעד!!! התכנסנו לציין את חג הקיבוץ ה-78. אני גאה לעמוד פה מול הציבור היקר ולברך את עצמנו ביום חגנו, כשהשמש שוב זורחת על השדות, על החצר הפורחת והדשא המוריקים על מוסדות החינוך ובתי הילדים והבתים שלנו. אנו מתכנסים הערב בתחושת גאווה לחגוג את חג המשק פה בקיבוץ סעד. אנו שמחים על הבחירה לשוב לבית, להרגלים הישנים והטובים לשוב לשגרה המנחמת להתחבר מחדש לנוף, למסורת ולמורשת המיוחדת של סעד.

קיבוץ סעד הוא הרבה מעבר למקום - הוא סיפור של דורות, של חזון, של שורשים עמוקים, של עשייה, הגשמה, ערכים, חינוך, תרבות ומבט קדימה באופטימיות ותקווה. זהו מועד מיוחד שבו אנחנו כחברה, כקהילת שותפים לדרך עוצרים לרגע, מביטים אחורה בגאווה ובתודה, ומביטים קדימה בתקווה ובכוונת עשייה. בציון מועד זה אנו מביעים קודם כל הערכה והוקרה לדור המייסדים והממשיכים הוותיקים שהניחו את היסודות לקיבוץ ולקהילה שאנו.

ברוח התורה והאמונה ובמסירות והתמדה הם בנו את התשתית הפיזית והערכית לחיים משותפים המבוססים על אהבת האדם ועבודת האדמה, על אכפתיות לזולת, ותחושת מחויבות ושייכות לקיבוץ ולקהילה. השנה בחרנו במוטיב "חיבורים" בנושא השנתי שלנו בעשייה. כי זה מה שמאפיין ומגדיר את הדרך המשותפת שלנו כקהילת חיים, ברית של שותפים בעלי תחושת שייכות לחברה ולנוף הקיבוצי ובחירה לעשות טוב, להיות בעל ערך עצמי במרחב קהילתי מכיל ומאפשר.

קהילת סעד מורכבת מהון אנושי מיוחד, חברים וחברות, וותיקים וצעירים, שמייצרים יום יום חיבורים, קשרים ועשייה ומחזקים את ההון החברתי הייחודי שקושר בין המשפחות, בין הדורות, בין מי שנולד כאן ומי שבחר להצטרף.

אלו חיבורים שמחזקים קהילה, חיבורים עמוקים של שכנות, של ערבות הדדית, של אמונה משותפת שגם בזמנים הקשים אנחנו לא לבד.

קהילת סעד זה חוסן. חוסן שנבנה מתוך עשייה יומיומית, חוסן של קהילה שיודעת לא רק לשרוד, אלא גם לפעול. שבתוך משבר היא כבר חושבת על תיקון, ובתוך כאב היא לא שוכחת את התקווה.

חוסן שפונה גם החוצה לשכנים, לקיבוצים אחרים, כדי להושיט כתף ולעזור לקום. כי בסעד יודעים שלעתיד טוב לא מחכים אלא יוצרים ובונים אותו. באהבה גדולה, בחיבורים ובהכרת תודה.

בשיתופי פעולה עם המועצה על כל אגפיה והמתנ"ס שאנחנו עובדים איתו באופן צמוד. זה הזמן לומר תודה לראש המועצה, תמיר עידן ולכל עובדי המועצה על העשייה, האוהז הקשת והעבודה המשותפת.

במרחב הזה של חיבורים, חשוב להזכיר גם את הקשר הייחודי שבין הקהילה לבין המשק, שמאפשר את המשך הצמיחה והפריחה של הקהילה. שני חלקים של שלם אחד, שפועלים יחד, מתוך הבנה שמה שנבנה כאן נבנה בשותפות.

חיבורים מבחנתי זה קהילה, משק וכלכלה. סעד ידעה בכל שנותיה לשמור על החיבור והשילוב בין כלכלה צומחת, מתפתחת לקהילה פורחת. אני מאחל לסעד שנצליח להביא מקורות חדשים להכנסות הקיבוץ, שנפתח ונחדש את הפעילויות העסקיות הקיימות ונצליח לשמור על מרקם הקהילתי המדהים שיש פה. רק שילוב של קהילה וכלכלה יציבה יביא אותנו לחוף המבטחים של ישוב צומח ופורח ב 70 השנה הבאות.

עבודה בחקלאות ובעסקים ולצידה חינוך, תרבות ורווחה, אלה חזקו לאורך השנים זה את זה. בימים של שגרה, וגם בימים של התמודדות, הקשר הזה בין העשייה הכלכלית לחיים הקהילתיים הוא שמאפשר לנו לגדול, להתחדש ולשמור על המקום הזה איתן, גם ברוח וגם בחומר. זהו קשר חזק שמושתת על אחריות, על מחויבות, ועל אמונה בעתיד משותף.

ביום חגיגי זה אנו מבקשים לשאת עיניים קדימה להמשך חיים של בנייה מחודשת, של צמיחה גשמית ורוחנית. אנו בטוחים שנמשיך להפריח את המקום המיוחד הזה צעירים ומבוגרים, וותיקים ונקלטים בחיבור אנושי, בלב אחד בערבות הדדית.

נאחל לסעד חג קיבוץ שמח, שתמיד נדע לשמור על החיבורים, לטפח את החוסן והקהילתיות ולצעוד יחד בדרך של שותפות, תקווה וצמיחה.

נישא תפילה לתקופת שקט באזורנו, לשלום ובריאות חיילי וחיילות צה"ל ולשובם במהרה הביתה של כלל החטופים.

אילנה כראודה, עמית פרדמן ושרון כראף

הנחיות להנחת חומרים באנ'לה

נא לשים לב להבחנה בין חומרים הדורשים גניזה לבין אלו שניתן למחזר. שמירה על כללים אלו תסייע לשמור על כבוד הקודש, על הסדר בבית הכנסת ועל הסביבה.

מה ניתן להניח במיחזור:

- עלוני שבת רגילים שאין בהם שמות קדושים.
- ספרים תורניים שאין בהם אזכור של שם (יש לבדוק זאת).
- מחברות לימוד, דברי תורה, ודפי עבודה מבית ספר שאין בהם שמות קדושים.

מה להניח בגניזה:

- סידורים/ דפים/ ספרים שיש בהם שמות קדושים של ה': י-ה-ו-ה, א-ד-נ-י, א-ל, א-להים, ש-ד-י, צ-באות.
- גם אם כתוב רק פעם אחת "תודה לא-ל" או פסוק אחד עם שם ה'- יש לשים בגניזה.
- תשמישי קדושה כגון רצועות תפילין.

(ליד המדרגות היורדות מביהכ"נ לכיוון המשפחתון יש מיכל מחזור, 10 מטר בלבד)

נא לא להניח דברים של מחזור- בגניזה.

לשאלות ניתן לפנות לרב ארי: 054-6878052

תודה על שיתוף הפעולה.

ועדת דת

מה העבודה הזאת לכסף?

היכרות בסיסית: אור זיוון סינגר, 34, נשואה לג'ייקוב ואמא ליובל וארבל המתוקים (וגם הבת של יענקוש וגילי כמובן).

איפה את עובדת: במתי"א (מרכז תמיכה אזורי) צפון הנגב ובמרכז חוסן שדרות.

מה היתה ההכשרה שלך כדי לעבוד היכן שאת נמצאת היום: תואר שני בטיפול באמצעות אומנויות- דרמה תרפיה, ועוד הכשרות שונות בתחום הטראומה.

אז מה בפועל את עושה: מרצה שלי בתואר השני תמיד אמרה שדרמה-תרפיה היא עבור אנשים שלא מדברים בכלל או כאלו שמדברים יותר מידי. כלומר אני פחות יושבת על כיסא המטפל ומשוחחת עם המטופל על התוכן שהוא מביא, אלא יותר משחקת איתו עם התוכן הזה. בטיפול באמצעות אומנויות אנחנו עובדים עם כלים השלכתיים (חומרי יצירה שונים, משחקים, ספרים, בובות וכו') ודרך המשחק או היצירה מעבדים תכנים שהמטופל מביא איתו, לכן זהו טיפול שנגיש מאוד עבור ילדים.

במתי"א אני מטפלת בילדים שזכאים לטיפול רגשי בחינוך הרגיל והמיוחד. בחוסן אני מטפלת בכל מי שפונה לטיפול במרכז על רקע המצב הבטחוני, בעיקר בילדים ובנוער.

איך נראה יום העבודה שלך: ימי העבודה שלי מגוונים ומתחלקים בין כמה מסגרות בשבוע. בחלק מהימים אני עובדת בחטיבות ביניים באופקים, בחלק מהימים בגן בשער הנגב ובין לבין אני במרכז חוסן שדרות. רוב הזמן אני בחדר הטיפולים שמלא במשחקים, בובות וחומרי יצירה, וכשלא אני בפגישות עם הורים וצוותי חינוך, בהדרכות או בכתבת דוחות אינסופיים.

ארוחת צהרים: במקרה הטוב- קופסא עם שאריות משבת, במקרה הפחות טוב- פריכיות.

מה את אוהבת בעבודה שלך: את המפגש היום-יומי של לב אל לב, המגע עם אנשים, עבודת הצוות והלמידה וההתפתחות התמידית הכרוכים במקצוע.

מה את פחות אוהבת בעבודה: כתיבת דוחות לביטוח לאומי, פעולה שאני מוצאת את עצמי עושה יותר ויותר לאור המלחמה המתמשכת והקשיים הנפשיים המתלווים אליה.

איזה סיפור ייחודי את יכולה לספר: סבתא שלי האהובה, אסתר מבצרי, היא פסיכולוגית קלינית ששמה מוכר ואהוב בין המטפלים הוותיקים באזור לאחר שנים שעבדה וניהלה את התחנה הפסיכולוגית באשכול. במקרה זכיתי והמדריך שלי במרכז חוסן היה בתחילת דרכו מודרך אצל סבתי. זוהי סגירת מעגל מרגשת עבורי וזכות גדולה להיות הנכדה של אסתרקה גם במישור המקצועי בחיי.

רגע מקצועי שאת גאה בו: רגעים כאלו במקצוע הזה הם רגעיים וחמקמקים. אני אוספת רגעים קטנים כמו חיבוק חם, מכתב תודה או צחוק מכל הלב והם נותנים לי הרבה כח.

באיזה מישור העבודה שלך פוגשת את סעד: בהרבה מישורים...ישנה אחדות גורל המשותפת לי ולמטופליי כתושבי העוטף והאזור. החוויות שלי כנערה בסעד, כשנפגשתי לראשונה עם אימת הקסאמים, וכיום, כאמא לילדים בסעד, פוגשות אותי יום יום בחדר הטיפולים עם ילדים והוריהם. המציאות המשותפת שלי ושל מטופליי יוצרת מימד נוסף, כואב ומטלטל אך גם מחזק ובעל משמעות עבורי, כבת וכתושבת סעד.

מה החלום המקצועי שלך: להמשיך במה שאני עושה היום בעבודה הציבורית וביום מן הימים בע"ה לפתוח קליניקה משלי.

תודה רבה.

תיקון טעות: במדור של שבוע שעבר, נכתב שיונתן וידס אב ל-4 וסב ל-4. (אני הכנסתי את הטקסט, כדי שיונתן יתקן אותי, ושכחתי לשנות לאחר שנשלח התיקון). זה כמובן לא נכון, יונתן אב ל-6 וסב ל-3.

סיכום חג האשק – יום הקיבוץ תשפ"ה

בימים שבהם המציאות מתערערת ואי-הוודאות שורה בכל מקום, הבחירה להיאחז בשגרה, להיפגש, לחגוג יחד, לצחוק ולזכור מי אנחנו – היא לא מובנת מאליה. היא מעשה של עוצמה, של תקווה, ושל חיבור מחודש לשורשים שלנו.

הקיבוץ שלנו הוקם מתוך חזון ציוני, אמונה ואומץ. גם היום, בעיצומה של תקופה מורכבת, כשאנחנו מתכנסים יחד – אנחנו ממשיכים את אותו סיפור של עמידה, חוסן והתחדשות.

אלו רוח הדברים שפתחנו איתם את סעודת יום ההולדת של הקיבוץ, שנערכה במסגרת חגיגות חג המשק. השנה בחרנו לעסוק בנושא "חיבורים" –

חיבורים בין דורות, חיבורים בין אנשים, חיבורים בין חלקי הקהילה – שיחד יוצרים אור, משמעות וטוב. התחלנו את אחר הצהריים בפעילויות ובסדנאות מגוונות. יצרנו, בנינו, צבענו, ארזנו ועמלנו יחד – למען הקיבוץ, הקהילה, וגם למען השכנים היקרים שלנו.

אלו היו רגעים קסומים של שיתוף פעולה בין ילדים, נוער, ותיקים ותושבים מכל רחבי הקיבוץ – והתחושה הייתה ברורה: **זו סעד – קיבוץ רב-דורי עם לב פועם של עשייה ושליחות.**

בין הפעילויות:

- סדנת פסיפס – בה הוכן שלט מרהיב שייתלה בקרוב ליד מגרש המשחקים שמוקם בימים אלו מחדש ליד הכלבו.
 - סדנת נגרות – בה נבנו שולחנות פיקניק ושולחנות נמוכים לישיבה על הדשא.
 - סדנת קישוט מרחב – שבה קושט קיר הבטון החיצוני של המנהרה.
 - בבית שקמה – הרכבנו ערכות אפייה לחברינו מכפר עזה שעדיין לא שבו לביתם.
- בנוסף נהנינו מפיתות על הסאג', מפית ג'ימבורי לקטנטנים ומהרבה רגעים של שמחה משותפת.

בהמשך הערב התכנסנו לארוחת ערב חגיגית בה נשאו דברים: ראש המועצה תמיר עידן, הרב ארי, ושלישיית ההנהלה – שרון, אילנה ועמית.

את הערב סיימנו במשחק "קליק" קיבוצי ומקורי, עם שאלות וקריצות מההיסטוריה של סעד, של המדינה ושל הארץ כולה – משחק בין-דורי שהעלה חיוך והזכיר לכולנו כמה עבר, ידע וחיבור יש בינינו.

תודה גדולה לקהילה הנפלאה שלנו, על ההשתתפות, התרומה, הפירגון והנוכחות המרגשת. תודה מיוחדת לצוות סדנת הנגרות – חברי קיבוץ שתרמו מכישרונם, זמנם ומרצם להצלחת הסדנה. אין דבר משמח יותר מכוחות מקומיים שתורמים מעצמם לקהילה. תודה להדר קבלן שיחד עם בנות השירות סייעו בתחנת הכנת השי לכפר עזה. תודה לועדת תרבות שהם חלק מהמסע התרבותי של הקהילה. תודה לצוות המארגן: אבישי מלכה, לירן יניב, חיה קופלד, רננה יערי, ואפרת ביליה – על תכנון, הפקה והשקעה יוצאת דופן. לדותן גולדנברג על ההגברה. לשרון על הדחיפה ולעוד רבים וטובים מאחורי הקלעים.

שנמשיך ליצור, לחגוג, לחדש ולהתחבר – בשמחה, באהבה, ובאמונה בטוב.

חגית אקוריה

על הרגשת בטחון ופחדון אחיתי

אני מאוד שמחתי לקרוא את המילים של מיכל בעלון שבוע שעבר. נושא זה גם עומד לי על הראש הרבה זמן. יש לא מעט שאלות ודיונים בקבוצות ווטסאפ של סעד, אבל לפי דעתי אין מספיק תשובות, לא בזמן אמת וגם לא עדכונים מעמיקים מידי פעם. אנחנו בעיקר מקבלים הודעות בסגנון כמו: "תשמעו פיצוצים, אל תדאגו, הכול בשליטה ומתוכנן".

לאחרונה אני מרגישה יותר פעילות בבית חנוך, ג'באליה וצפון הרצועה בכלל, וגם לצערינו נפגעים רבים וחללים בקרב חיילי צה"ל. שומעים בומים, מרגישים פיצוצים של המנהרות, הבית רועד, ירי, מסוקים, מטוסים, רואים עננים שחורים ועוד... אנחנו חיים בסרט מלחמה, רק שזה לא סרט ולא חלום.

אני גם שואלת את עצמי שאם בטוח לגור בסעד למה יש פה חיילים. בשבת היו חיילים לבושים לקרב שאמור להתרחש כל רגע. מה אנחנו אמורים לחשוב? ראשי הצבא סתם שולחים ומשלמים לחיילים להיות פה בלי צורך? לא נראה לי. זה מדאיג כי אני חושבת לעצמי למה צריך חיילים. מה לא אומרים לנו?

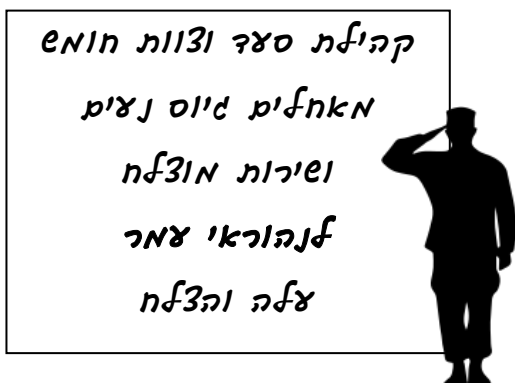
המסקנה שלי, זה שאנחנו עדיין בתוך מלחמה, וכל דבר יכול לקראות כל דקה ובגלל זה נראה לי יש פה חיילים. האמת, החיילים כן נותנים לי איזו תחושת בטחון. אני מעדיפה להיות בצד הבטוח ולהמשיך לגור בקיבוץ עם חיילים כמה שצריך. עדיף ערנות יתר ולא ישונויות כמו שהיה ב 7.10. ובכלל שיהיו פה תמיד, אני לא רואה מצב בינתיים שהשכנים שלנו בעזה מפסיקים לנסות לפגוע בתושבי העוטף.

שמעתי שאולי היו ניסיונות חדירה ועוד מקרים מסוכנים קרוב לגדר רק שלא רוצים לספר לנו כי לא רוצים לעלות רמת הדאגה. אני אישית אשמח מאוד לדעת מה באמת קורה באזור, עד כמה שמותר לדווח. אולי אפשר להתכנס שוב לערב עדכון ולקבל הזדמנות לשאלות ותשובות. אשמח מאוד לדעת שאני חולמת ואין על מה לדאוג, ואין צורך לחיילים מכוח אבשלוש או כל כוח אחר של מילואים או כיתת הכוננות שלנו. ובצד שני, אם יש צורך לכוח אבשלוש, לדעת למה. מגיע לנו שקיפות, מה שיהיה, נוכל להתמודד.

סנדי פרידמן

פית המזל הטוב

סעודת ר"ח תמוז בסימן יומולדת לקיבוץ

במסגרת פעילות מועדון +60 אנו עורכים כמידי חודש סעודת ר"ח עם פעילות או תוכן אטרקטיבי אחר. לפני כשבועיים חגגנו יומולדת 78 לקיבוצנו היקר. לכבוד המאורע ערכנו את סעודת ר"ח הנדחה שלנו עם פאנל מגוון של חברי סעד שבאו לענות על שאלות- "תודה על השאלה". המשתתפים היקרים שלנו היו: מרים תמיר, חגית לנדסמן, רונית ברט, חיה קופלד ולירן יניב. את הערב הנחתה ברוב חן דרורית וייס.

לפניכם מדגם מהשאלות והתשובות של חברי הפאנל ושל חברים שהיו בקהל...

1. כלל מהתקנון של סעד (כתוב או לא פורמלי) שעברת עליו.

חיה : שהייתי מתקשה לפעמים להוציא את הרכב לפני שבת מחוץ למחנה.

רונית : ניצפיתי יותר מפעם אחת נכנסת לקומה התחתונה של חד"א עם הכלב בכדי לאסוף דואר.

לירן : נכנסתי יחד לחדר אוכל. כמובן שחטפתי הערה

2. מאכל שמאפיין עבורך את סעד (מהעבר או ההווה).

מרים : קלופס.

רונית : קוגל תפוזי של נשות ואנשי סעד. במיוחד של חנליה ברט עם הביצים.

3. מסורת שאתה מחוברת אליה שקיימת בסעד או אחת שאתה ממש לא מתחברת/ת

חיה : כמובן שסעודת ליפא

לירן : סעודת ליפא, כמובן. בשנות הקורונה אפילו עשינו אחת שכונתית

עלו עוד הרבה קולות : קייטנת נכדים, מכירות פומביות, מחנו

4. איזו פינה בקיבוץ היית משנה אותה פיזית או מהותית

מרים : הרבה פינות בעיקר את מסתורי האשפה.

5. אם יבוא אליך אורח שלא מכיר את סעד, מה המקום הראשון אליו אתה היית לוקח אותו?

מרים : בית הכנסת. העיצוב שלו מרשים ויש מאחוריו הרבה מחשבה.

רונית : בית הכנסת. בעיקר בכדי לדבר על מקומן של נשים בסעד ועל קהילת תלמידות החכמים שלנו.

לירן : בית הכנסת. בית הכנסת של סעד הוא יצירת מופת ארכיטקטונית ואומנותית. חוץ מזה, בית כנסת משקף את הקהילה אותה הוא משמש, אז הוא גם מראה טובה לקהילה.

6. עם איזו דמות בקיבוץ היית רוצה לשבת לקפה/תה/להרים כוסית? חי או איתנו ברוחו.

מרים, רונית ולירן : יהודה ברט! (היו שמחים להרים איתו כוסית).

רונית : הייתי רוצה לשמוע מה יהודה היה חושב על הקיבוץ שלנו כפי שהוא נראה היום.

חגית : מאד אהבתי את השכנים שלנו, שפרה וברוך ניר. וברוך היה נראה לי הדמות שידעת המון, עם חיוך נעים וקצת מבוש. וממש הייתי שמחה להמשיך ולשאול את כל השאלות על ראשיתו של הקיבוץ.

7. ספרי/י מקרה מצחיק שקרה לך בסעד.

חגית : לא במקומות ציבוריים אבל בקיבוץ. בפעם הראשונה שהיה צבע אדום, הייתי במיטה ולא הבנתי מה זה, פשוט נשארתי לנח במיטה...עד שנכנסו השכנים והסבירו לנו שיש מקום אחד שאפשר להיות בזמן כזה,

בשרותים... ולאט לאט הבנתי שזה מה יש... ובכל זאת היה לי ברור שזה המקום שארצה להקים את בית הקבע שלנו.

נילי סלנט: כשהגעתי לא ידעתי כ"כ טוב עברית. שמו אותי בתור שני וכשהיה נגמר משהו לא ידעתי להגיד שנגמר אז אמרתי: "אין יש".

רונית: לפני שהתחתנו, רציתי לקנות קובע קש מוזהב יפהפה שראיתי בירושלים. ארלה אסר עלי בטענה שזה לא מתאים לסעד!! היה לי קשה עם זה בהתחלה ומהר מאוד הבנתי שזה אכן פחות התאים לקיבוץ לפני 30 שנה.

לידן: פחות מקרה מצחיק ויותר תקופה מצחיקה - התקופה שעבדתי בתור מודד חום בכניסה לכלבו וחדר האוכל בזמן הקורונה. זה כלל הרבה מפגשים שבדיעבד היו מאוד מצחיקים וכמובן את הדילמה של "איפה בגוף מודדים חום".

8. מה היית מספר לעצמך אם היית יכול לחזור ליום שהגעת פה?

חגית: איזה יופי שהגעתי למקום כל כך נעים ומאיר פנים. מיד כשהגעתי הרגשתי שזה המקום שאני רוצה לחיות בו.

9. אם היה ניתן לתת כותרת משנה על שלט הכניסה לקיבוץ, מה הוא הוא היה ומדוע?

מרים: "כאן גרים אנשים טובים בשמחה ואהבה."

רונית: "אנשים הם החוסן שלנו" "למצוא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם"

היה ערב משעשע מחבר ומלא הכרת הטוב על המקום בו בחרנו לחיות.

+60 ת 113

פינת מועדון +60

ארוחת בוקר

יום שני כ"ה 21.7
בשעה 8:30 תתקיים ארוחת
הבוקר שלנו. נקיים שיחה על
השאלון מטעם התנועה
הקיבוצית לותיקים בעקבות 710

שיעור עם גילי זיוון

יום ראשון כ"ד תמוז 20.7
בשעה 18:00.
בנושא שמשון הגיבור

סרט ופופקורן

יום רביעי כ"ז תמוז 23.7
בשעה 17:30.
"המרדף לאושר"

ארוחת צהריים משותפת

יום רביעי כ"ז תמוז 23.7
בשעה 12:00.
נשב יחד לארוחת צהריים
(למי שהזמין מראש. ניתן).

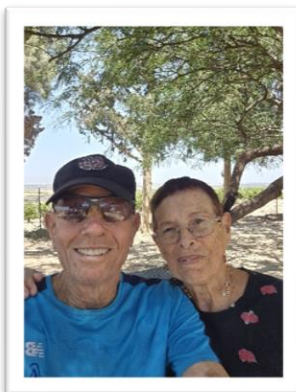
מקום יפה לקפה (או תה) – אן לאואי צין צנובר (אן ראובן)

תיאור המקום: בריכה רחבת ידיים אשר פעם הייתה בתוך מחנה צנובר ולכן הגישה אליה הייתה מוגבלת מאוד, אין אליה שילוט והיא מקנה תחושה של מקום חתרני, לא מוסדר ולא מאוד מוכר. מדובר במעיין גולני קלאסי, בצל עצי אקליפטוס עם סלעי בזלת סביב, שרידי מבנים סורים ישנים, ובזך כבד בכפות הרגליים בקרקעית הבריכה. במקום נשמעת זרימת מים חזקה המזינה את הבריכה, אך הנביעה אינה נראית, והמים היוצאים מן הבריכה, תחת גשרון עץ נחמד, ממשיכים הלאה אל נחל המשושים. בתוך הבריכה דגים רבים, אשר אם תניחו בשקט את כפות רגליכם במים גם ייהנו להעניק לכם ספא דגים טבעי, ושמעתי שיש אנשים שאפילו נהנים מזה. מלבד דגים ישנם גם צפרדעים וצבים רכים מעטים, עופות מעניינים ולעיתים גם צרעות, אשר נמשכות בעיקר לפירות ולבשר, ולכן כדאי לחשוב מה מביאים או מוציאים מהתיק. אולי התיאור נשמע מעט מרתיע, אבל כן אגיד שגודל הבריכה מתאים לשחייה מהנה וגם למתנפחים צפים, ניתן לשהות שם זמן ארוך והשטח הגדול לצידה מאפשר לינת לילה. אחלה מקום.

הגעה: בוויז נכתוב "עין צנובר", כ-200 מ' צפונית לצומת בית המכס ומלון פרא, תהיה פניה מערבה לפי שילוט ל"סדנת צנובר". נמשיך ישר על כביש סלול, נעבור את הבסיס כשהוא לשמאלנו, וניסע עד שנראה מבנה עתיק מאבני בזלת. מדובר במסגד סורי ונוזהה אותו לפי הצריח, או לפי זה שהוא המבנה היחיד באזור. נפנה ימינה לדרך עפר, ואז שוב ימינה למעבר היורד לכיוון שיחי פטל גדולים ועוד צמחיית נחלים. ייפתח לפנינו אזור חניה רחב, שם נעצור. יש גישה למים מיד מהחניה, אך מומלץ להקיף את הבריכה מדרום, לעבור על גשרון העץ ולהגיע למקום נוח יותר ומרוחק מהרכבים, שם ניתן לפרוס מחצלת, להכין קפה ולשכוח מהכל.

טוב לדעת: בעקבות הסכם סייקס-פיקו, הוקם בשנת 1919 בית המכס העליון בסמיכות לכביש חיפה-דמשק, על ידי שלטונות המנדט הצרפתי בסוריה ובלבנון. תחנת בית המכס הוקמה בשטח הצרפתי בסמיכות למעבר לשטח הבריטי, ובה נבדקו מטעניהם של העוברים והשבים בין תחומי המנדטים.

במלחמת העצמאות הפך המתחם לבסיס של הצבא הסורי ושימש כנקודת המוצא לתקיפה על משמר הירדן וכיבושה לאחר מכן. ממלחמת העצמאות ועד 1967 שימש המקום כמחנה סורי, וכן כמקום המפגש של ועדת שביתת הנשק בין ישראל לסוריה. ב-15.6.1967 אירע אסון שקיבל את השם אסון בית המכס העליון. בסיום המלחמה נשלחה פלוגת טירונים של גולני לאסוף נשק ותחמושת מהמוצבים הסוריים הנטושים. הכוח נכנס לבונקר בו הייתה תחמושת רבה, ובמהלך הטיפול בה אירע פיצוץ, וכל 11 הלוחמים ששהו בבונקר נספו. החללים נקברו בקבר אחים, האירוע לא פורסם במשך זמן רב והיו תחושות קשות של טיוח המקרה לאחר מכן. כיום שוכן במקום מלון הבוטיק פרא.

וכמובן כבוד ותהילת עולם לדני וחנליה ברט שביקרו בגבעה 138.5 ואמנם לא הצטלמו עם קפה אך מחזיקים את ההגרלה בחיים.

תזכורת- שלחו תמונות שלכם עם כוס קפה באחד האתרים שהופיעו במדור, התמונות שישלחו לוואטסאפ או לכתובת המייל shdominitz@gmail.com יזכו לתהילת עולם בעלון זה ממש, ומבין השולחים תוגרל ערכת קפה מהודרת.

תה דואיניץ